

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2CoCsp/4/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1322205982
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Nadežda Wallnerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1322205982.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Nadeždy Wallnerovej a členiek senátu JUDr. Michaely Královej a JUDr. Ivany Jahnovej v sporovej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom: Prievozská 2, Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. Remedium Legal, s.r.o., so sídlom: Prievozská 2, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: H. D., narodený XX.XX.XXXX, bytom: Na F. X. W., o zaplatenie 2.574,06 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu voči rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 11. novembra 2024, č.k. B3-66Csp/81/2022-94, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 11. novembra 2024, č.k. B3-66Csp/81/2022-94, potvrdzuje.

II. Žalovanému sa nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Bratislava IV rozsudkom zo dňa 11. novembra 2024, č.k. B3-66Csp/81/2022-94 zamietol žalobu žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa domáhal od žalovaného zaplatenia 2.574,06 eur s príslušenstvom a to z dôvodu, že jeho právny predchodca, S. W., Y.X., uzatvoril 03.02.2016 so žalovaným zmluvu o úvere, na základe ktorej poskytol žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 4.750,- eur. Úver sa žalovaný zaviazal vrátiť v mesačných splátkach. Úver žalovaný riadne a včas nesplácala, a preto jeho právny predchodca vyhlásil dňa 02.01.2020 mimoriadnu splatnosť úveru. Proces zosplatenia veriteľ dodržal. Dlžnú sumu žalovaný neuhradil. Zmluva o úvere podľa žalobcu obsahuje všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa Obchodného zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch. Následne S. W., Y.X.. na neho postúpila pohľadávku voči žalovanému. Pohľadávka predstavovala ku dňu postúpenia sumu 2.574,06 eur. Pozostáva z istiny 2.400,50 eur, z riadneho úroku vo výške 123,13 eur, z úroku z omeškania vo výške 11,43 eur a z poplatkov vo výške 30,- eur. Po postúpení pohľadávky žalovaný nevykonal žiadne platby.

2. Súd prvej inštancie mal za preukázané z predloženej zmluvy o úvere, že S. W., Y.X.. uzatvorila so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 4.750,- eur. Súd prvej inštancie ďalej zistil zo zmluvy o postúpení pohľadávok medzi postupcom S. W., Y.X.. a postupníkom žalobcom uzavretej dňa 25.10.2022, že došlo k postúpeniu pohľadávky, vrátane príslušenstva. Ďalej mal súd preukázané, že S. W., Y.X.. výzvou pred zosplatením dňa 02.12.2019 oznámila dlžníkovi, že sa dostal do omeškania so splácaním úveru. Dlžná pohľadávka banky po lehote splatnosti je 458,42 eur, 295,42 eur, 240,80 eur, a z nepovoleného prečerpania vo výške 41,45 eur, ktorú žiadala uhradiť do 5 dní a zároveň upozornila dlžníka, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy, vyhlási úver za predčasne splatný. Ďalej súd zistil, že S. W., Y.X.. listom zo dňa 02.01.2020 oznámila žalovanému, že napriek predchádzajúcim písomným výzvam neuhradil dlžnú pohľadávku

banky z titulu poskytnutého úveru a uvedeným dňom vyhlásila predčasnú splatnosť úveru a vyzvala dlžníka na zaplatenie celého zostatku úveru.

3. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a § 53 ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie mal za to, že dňa 03.02.2016 došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere medzi S. W., Y..X.. a žalovaným. Veriteľ konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, poskytoval úver, a žalovaný konal v pozícii spotrebiteľa, pretože si bral úver na svoju osobnú spotrebu. Preto súd posúdil túto zmluvu ako spotrebiteľskú podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a súčasne úver ako spotrebiteľský podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch („zákon o spotrebiteľských úveroch“). Súd prvej inštancie skúmal, či v tomto prípade bol dodržaný zákonom stanovený postup postúpenia bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách („zákon o bankách“), čo má vplyv na to, či má žalobca aktívnu vecnú legitimitáciu v konaní, teda či je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia voči žalovanému. Uviedol, že predpokladom platného postúpenia pohľadávky je platné zosplatenie pohľadávky. Podmienky zosplatenia úveru upravujú § 53 ods. 9 a 565 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie preto skúmal, či bol dodržaný proces zosplatenia a dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu tento proces nedodrжал. Súd prvej inštancie v posúdení tejto otázky vychádzal z rozhodnutia Najvyššieho súdu, ktorý judikoval, že: „v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh“ (uznesenie Najvyššieho súdu zo dňa 25.01.2024, sp.zn. 5Cdo/2/2023). Súd prvej inštancie dospel k záveru, že oznámenie o vyhlásení splatnosti a výzva na zaplatenie zo dňa 02.01.2020 neobsahuje špecifikáciu konkrétnej splátky, pre ktorú jednorazovo a predčasne právny predchodca žalobcu zosplatnil celý dlh. Uvedené nie je možné ani v korelácii s výzvou podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pretože ani tá neobsahuje uvedenú špecifikáciu splátky. Preto následkom je neplatný právny úkon zosplatenia celého dlhu. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že následkom neplatného zosplatenia nie je predmetný úver predčasne zosplatený a podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách platí, že banka môže postúpiť len splatnú pohľadávku. Keďže banka postúpila na žalobcu pohľadávku, ktorá splatná nie je, tak je postúpenie pohľadávky neplatné pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Preto žalobcovi nesvedčí aktívna vecná legitimitácia, čo je dôvodom na zamietnutie žaloby.

4. Trovy konania súd prvej inštancie žalovanému nepriznal, v súlade s čl. 17 Základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, nakoľko z obsahu spisu je zrejme, že žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, a to z dôvodov že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca nesúhlasí so záverom súdu, v zmysle ktorého súd považoval výzvy zo dňa 02.12.2019 a 02.01.2020 za neurčité a z tohto dôvodu aj neplatné. V tejto súvislosti zdôraznil, že žalovaný porušoval dohodnuté zmluvné povinnosti a vo výzvach postupcu bol jasne, určito a zrozumiteľne vyzvaný k zaplateniu dlžnej čiastky. Žalovaný z obsahu výziev nezameniteľne poznal rozsah dlžnej čiastky a rovnako vedel, že na to, aby veriteľ neuplatnil pohľadávku v súdnom konaní, musí dlžnú čiastku uhradiť. Žalobca má za to, že v konaní preukázal platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Rovnako z predloženej platobnej histórie (prehľadu čerpania) je zrejme, že žalovaný si svoj záväzok neplnil riadne a včas. V otázke neplatnosti právneho úkonu poukázal žalobca na stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v judikáte publikovanom v zbierke stanovísk NS SR pod R 23/2014: „Ak je dôvodom neplatnosti právneho úkonu rozpor so zákonom alebo jeho obchádzanie (§ 39 Občianskeho zákonníka), súd v odôvodnení rozsudku musí presne uviesť, v čom tento rozpor (alebo obchádzanie), prejavujúci sa v nedovolenosti konkrétneho dojednania účastníkov, spočíva, inak je jeho rozsudok nepreskúmateľný.“ Ďalej žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. januára 2024 sp.zn. 1Cdo/123/2022, v ktorom súd dospel k nasledovnému právnomu záveru: „Dovolací súd sa nestotožňuje s názorom, ktorý prezentovali dovolatelia, že špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplateniu, by mala byť podmienkou platnosti predčasného zosplatenia dlhu. Žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá. Dovolací súd tiež nepovažuje za potrebné na tomto mieste viesť polemiku o tom, či je určenie splátky, ktorá

vyvolala zosplatnenie, skutkovou alebo právnou otázkou (skutkovou otázkou nesporne je označenie takejto splátky vo výzve na zaplatenie alebo v samotnom zosplatnení, ak však tieto listiny vymedzenie relevantnej splátky neobsahujú, je jej určenie na účely začatia počítania premlčacej doby len právnym konštruktom). Považuje však za vhodné uviesť, že pokiaľ sa vykonaným dokazovaním nepreukáže opak, treba vychádzať z princípu racionálneho správania účastníkov zmluvných vzťahov, ktorí konajú v súlade so zákonom, a teda vzhľadom na ustanovenie § 565 druhej vety Občianskeho zákonníka je potrebné predpokladať, že zosplatnenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatnenia tri mesiace po splatnosti.“ Poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 5CoCsp/12/2023 zo dňa 30.08.2024: „Odvolací súd sa s uvedenými závermi súdu prvej inštancie nestotožňuje, keď podľa názoru odvolacieho súdu predpokladom platného zosplatnenia (pri splnení všetkých ostatných) nie je výzva banky podľa § 53 ods. 9 OZ, v ktorej by konkrétnym spôsobom (numericky alebo ku konkrétnemu dátumu) označila splátku, pre ktorú sa úver zosplatňuje. Odvolaciemu súdu je známe, že v tejto otázke je súdna prax súdov všetkých inštancií, vrátane dovolacieho súdu, rozdielna, avšak odvolací súd sa v tejto otázke plne stotožňuje so závermi dovolacieho súdu, obsiahnutými v rozhodnutí sp.zn. 1Cdo/123/22. V uvedenom obdobnom právnom spore dovolací súd dospel k záveru, že povinnosť špecifikovať splátku, pre ktorú dochádza k zosplatneniu úveru, zákon veriteľovi neukladá. Podľa záverov dovolacieho súdu pokiaľ sa vykonaným dokazovaním nepreukáže opak, treba vychádzať z princípu racionálneho správania účastníkov zmluvných vzťahov, ktorí konajú v súlade so zákonom, a teda vzhľadom na ustanovenie § 565 druhej vety OZ je potrebné predpokladať, že zosplatnenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatnenia tri mesiace po splatnosti. Podľa názoru odvolacieho súdu teda ak banka vyzve spotrebiteľa na úhradu dlžnej sumy, nielen jednej splátky!, bez ohľadu na to, že vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ, resp. v oznámení o zosplatnení úveru nie je splátka, pre ktorú sa zosplatnenie vykonáva, bližšie špecifikovaná, banka splní všetky podmienky pre platné a účinné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a následne i pre platné postúpenie pohľadávky inkasnej spoločnosti, ktorá plní iné úlohy, než banka.“ Žalobca má za to, že zákon takéto označenie splátky v zosplatňujúcom úkone, resp. výzve podľa § 53 ods. 9 OZ veriteľovi neukladá. Ak by zákonodarca mal ambíciu uvedenú požiadavku na veriteľa pretaviť do znenia posudzovaného zákonného ustanovenia, nič mu nebránilo tak urobiť v čase prijatia znenia § 53 ods. 8 resp. 9 OZ alebo kedykoľvek následne, k ničomu takému však nedošlo a predmetné ustanovenie zákona sa novelizovalo iným spôsobom. Žalobca uvádza, že v predmetnej veci posudzované výzvy z hľadiska obsahu uvádzajú celkovú dlžnú sumu, s ktorou bol dlžník toho času v omeškaní. Priemerný spotrebiteľ má vedomosť o výške sumy, zaplatením ktorej zabráni zosplatneniu úveru (i vtedy, ak je táto suma uvedená vo výzve bez toho, aby sa uviedla konkrétna splátka, pre ktorú sa úver zosplatňuje). Priemerný spotrebiteľ musí mať vedomosť o čerpaní úveru, o jeho výške, o tom, ako ho splácal a predovšetkým, na akej výške mesačnej splátky sa s veriteľom dohodol. Špecifikácia splátky nemá v konečnom dôsledku žiaden pozitívny dopad na zvýšenie platobnej disciplíny dlžníka-spotrebiteľa, absencia špecifikácie splátky nestavia spotrebiteľa do nevýhodnejšieho postavenia. Vyhlásenie splatnosti je jednostranný právny úkon, ide o právo veriteľa (ak sú splnené podmienky), pričom spotrebiteľovi absolútne v tomto slova zmysle „nepomôže“ poznanie, ktorá bola tá „rozhodná“ splátka, keď zosplatňujúci úkon sa stal perfektným jeho doručením spotrebiteľovi - t.j. v tomto čase už spotrebiteľ zosplatnenie nemôže zvrátiť. Zároveň žalobca uvádza, že predmetnú otázku posudzovali súdy približne od roku 2008 - do roku 2024 a z rozhodovacej praxe súdov (na všetkých úrovniach) pre banku požiadavka na špecifikáciu splátky vo výzve zosplatňujúcej, resp. pred zosplatnením nevyplývala, pričom až v roku 2024 došlo k zásadnej zmene pri posudzovaní obsahu predmetného ustanovenia. Aj keď sa súdna prax môže v čase vyvíjať, nová argumentácia pre posudzovanie (ne)platnosti uvedených právnych úkonov (výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ a zosplatnenia) za danej situácie predstavuje zásadný zásah do právnej istoty veriteľov, ktorému podľa názoru žalobcu intenzitou nekorešponduje potrebná ochrana spotrebiteľa. Ďalej uviedol, že predmetnú problematiku posudzoval dovolací súd pri riešení právnej otázky premlčania (výsledkom čoho bol aj judikát publikovaný pod č. R29/2023, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29. novembra 2022 sp.zn. 7Cdo/268/2020), kedy nevyhnutne musel dovolací súd posudzovať aj náležitosti jednotlivých výziev (ak posudzoval začiatok plynutia premlčacej doby), pričom nedospel k záveru o tom, že by zákon veriteľovi ukladal povinnosť uviesť rozhodnú splátku v tej-ktorej výzve. Žalobca poukázal aj na to, že podľa ústavne konformného výkladu je preferovaná platnosť pred neplatnosťou právneho úkonu (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp.zn. I. ÚS 242/07), pričom súd prvej inštancie postupoval podľa názoru žalobcu pri právnom posúdení veci v priamom rozpore s rozhodovacou činnosťou Ústavného súdu Slovenskej republiky, kedy dospel k záverom o neplatnosti právneho úkonu uplatnenia práva na splatnosť celej pohľadávky. Žalobca poukázal i na to, že Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane konštatoval, že k imanentným znakom právneho štátu patrí

neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95, IV. ÚS 108/2010), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 289/2017 z 21. novembra 2017: „Naopak, postoj všeobecných súdov vyznačujúci sa odlišnosťou prístupu k prejednávanej veci, ktoré sú v podstate identické, bez toho, aby svoj odklon odôvodnili, je prejavom svojvôle, ktorá odporuje základnému princípu materiálneho právneho štátu.“ Žalobca v tejto súvislosti poukazuje aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.09.2004, sp.zn. II. ÚS 135/04, podľa ktorého: „Prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania a nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí do procesných úkonov účastníkov, ktoré nemajú oporu v zákone, ktoré idú nad rámec zákona alebo nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti, nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu.“ Podľa žalobcu tu nie sú žiadne pochybnosti o platnom vyhlásení mimoriadnej splatnosti a s tým súvisiacim platným postúpením pohľadávky, na základe čoho konajúci súd vec nesprávne právne posúdil a na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalobca zároveň poukázal na vybrané rozhodnutia Krajských súdov, ktoré dospeli k opačnému názoru ako konajúci súd, a to, že v rámci zosplatnenia (resp. výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ) nie je potrebné špecifikovať omeškanú splátku a to uznesenia Krajského súdu v Nitre, sp.zn. 12CoCsp/39/2022 z 31.08.2023, uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 6CoCsp/80/2022 z 20.03.2023, Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn. 17CoCsp/3/2023, z 29.06.2023, Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp.zn. 12CoCsp/17/2022 z 05.01.2023, uznesenie Krajského súdu v Nitre, sp.zn. 5CoCsp/44/2022 z 12.10.2022. Žalobca zastáva názor, že zo strany veriteľa nedošlo pri uplatnení práva podľa ust. § 565 OZ k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti. V konaní bolo riadne preukázané, že možnosť zosplatnenia úveru bola medzi postupcom a žalovaným dohodnutá. Žalovaný bol preukázaný v omeškaní so zaplatením splátok aspoň tri mesiace, pričom bolo zároveň preukázané, že postupca upozornil žalovaného v lehote nie kratšej ako 15 dní na možné uplatnenie práva v zmysle ust. § 565 OZ (podaním zo dňa 02.12.2019). Žalobca zastáva názor, že pokiaľ by zákonodarca vyžadoval presnú špecifikáciu splátky, pre ktorú došlo k zosplatneniu vo výzve podľa § 565 OZ, uvedené by uviedol *expressis verbis* v tomto zákonom ustanovení. Žalobca analogicky poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 1Cdo/154/2022 z 27.02.2024, ktorý sa síce zaoberal inou právnou otázkou, avšak uviedol, že pokiaľ by zákonodarca vyžadoval určitú náležitosť, uvedené by priamo uviedol v zákonom ustanovení: „Na doplnenie je možné uviesť, že ak by zákonodarca chcel uložiť banke povinnosť vo výzve podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách upozorniť na možnosť postúpenia pohľadávky, bol by to v citovanom ustanovení výslovne uviedol podobne ako je v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka výslovne formulovaná požiadavka, aby veriteľ pred predčasným zosplatnením pohľadávky upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách takéto upozornenie nevyžaduje. Potreba chrániť spotrebiteľa ako slabšiu stranu zmluvného vzťahu zodpovedá aj taká výzva na zaplatenie pohľadávky, v ktorej nie je uvedené upozornenie na možnosť jej postúpenia.“ Žalobca uvádza pre názornosť aj modelový príklad v právnom vzťahu veriteľ-dlžník (spotrebiteľ), ktorý odzrkadľuje praktický život úverových vzťahov a podľa ktorého povinnosť „uviesť rozhodnú splátku v zosplatňujúcej výzve resp. aj vo výzve pred zosplatnením“ nemôže obstať a to okrem iného aj preto, že takmer nikdy by prakticky nemohla nastať situácia, že by veriteľ uvádzal v týchto právnych úkonoch totožnú splátku, v dôsledku čoho by ani nebolo zrejmé, akú splátku má vlastne veriteľ v týchto právnych úkonoch uvádzať. Banka ako veriteľ a spotrebiteľ ako dlžník uzavrujú úverovú zmluvu - splátkový úver so splatnosťou 10 mesiacov s dohodou práva veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť pre prípad splnenia zákonných podmienok. Spotrebiteľ neuhradí žiadnu splátku, na základe čoho Banka po trojmesačnom omeškaní odošle upozornenie na možné uplatnenie práva na vyhlásenie predčasnej splatnosti. Podľa výkladu senátu 5Cdo by mala banka už v tomto upozornení podľa § 53 ods. 9 OZ označiť splátku pre vyrovnanie informačnej asymetrie, avšak z tohto súdneho výkladu nie je vôbec zrejmé ktorú splátku, t.j. či všetky omeškané splátky, alebo len splátku predchádzajúcu upozorneniu, prípadne splátku, ktorá o tri mesiace predchádza upozorneniu. Následne sa banka (napr. na žiadosť spotrebiteľa) rozhodne, že dlžníkovi poskytne šancu doplatiť omeškané splátky, aby sa predišlo vyhláseniu predčasnej splatnosti, t.j. nepristúpi k vyhláseniu splatnosti okamžite (je to napokon jej právo a nie povinnosť), hoci na to sú splnené podmienky (nechá plynúť čas). Po siedmych mesiacoch márneho poskytovania šancí spotrebiteľovi zo strany banky a neobnoveniu platobnej disciplíny spotrebiteľa táto napokon využije svoje právo a vykoná zosplatnenie všetkých splátok splatných do budúca (zákonné podmienky podľa § 53 ods. 9 OZ sú stále splnené, omeškanie

pretrváva a spotrebiteľ bol upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní na možné uplatnenie tohto práva). Podľa výkladu senátu 5Cdo by mala banka (opätovne) aj v samotnom zosplatnení uviesť splátku, ale tu už vonkoncom nie je zrejmé, akú splátku má uviesť, pričom je zrejmé, že by musela uviesť úplne inú splátku, ako uviedla v upozornení podľa § 53 ods. 9 OZ, keďže pre uplynutie času nemôže dôjsť k zosplatneniu pre neuhradenie splátky, ktorá predchádzala tomuto upozorneniu podľa § 53 ods. 9 OZ, keďže k uplatneniu tohto práva došlo pre nesplnenie splátky, ktorá o tri mesiace predchádza samotnému zosplatneniu, t.j. pre neuhradenie tej splátky, ktorá sa stala splatnou až po doručení uvedeného upozornenia spotrebiteľovi, keďže jeho platobná disciplína sa napriek upozorneniu za ďalšie mesiace neobnovila a ani táto splátka tak nebola uhradená. K zosplatneniu pre inú splátku, ako by bola uvedená v predmetnom upozornení podľa § 53 ods. 9 OZ by ostatne takmer zákonite muselo prísť aj bez toho, aby banka čakala na využitie práva na zosplatnenie a využila ho takmer okamžite - a to prihladnuc k lehote nie kratšej ako 15 dní, ktorú vyžaduje ust. § 53 os. 9 OZ a prihladnuc na prípadnú 18-dňovú úložnú lehotu, ktorú treba zohľadniť pri doručovaní tohto upozornenia. Ak by došlo k prevzatiu upozornenia až na 18.ty deň úložnej lehoty, potom by po minimálne 33 dňoch nevyhnutne došlo k splatnosti ďalšej splátky, čo by opäť menilo právne posúdenie toho, pre ktorú splátku došlo k uplatneniu práva na zosplatnenie. Žalobca podporne poukazuje aj na aktuálnu novelizáciu ustanovenia § 53 Občianskeho zákonníka účinnú od 01.11.2024, konkrétne na zmenu v znení odseku 9 a znenie nového odseku 10 tohto ustanovenia. Podľa všeobecnej časti dôvodovej správy k uvedenej novelizácii: „Navrhovaná nová právna úprava upravuje „možnosť“ obchodníka požadovať úhradu celého plnenia, resp. celej dlžnej sumy za zákonom ustanovených podmienok, ktoré zohľadňujú nielen počet omeškaných splátok, ale aj ich celkovú „omeškanú“ výšku vo vzťahu k výške poskytnutého úveru alebo iného plnenia, na ktoré je spotrebiteľ podľa spotrebiteľskej zmluvy povinný a vo vzťahu k dĺžke trvania spotrebiteľskej zmluvy. Pokiaľ ide o iné plnenia, majú sa na mysli najmä plnenia odlišné od finančného plnenia (napr. zmluva o dielo a pod.).“ V zmysle vyššie citovaných novelizovaných ustanovení § 53 ods. 9 a 10 OZ je tak zrejmé, že ani po ich novelizácii nie je obligatórnou náležitosťou výzvy uvedenie konkrétnej splátky, resp. jej špecifikácia, ale postačujúcim údajom na platné zosplatnenie je uvedenie sumy, s ktorou je dlžník v omeškaní (obdobne ako v prejednávacom prípade). Veriteľ je aj podľa úpravy účinnej od 01.11.2024 (podľa názoru žalobcu obdobne ako aj pri úprave účinnej pred 01.11.2024) povinný vo výzve upozorniť spotrebiteľa na následok zosplatnenia a uviesť sumu splátok, s ktorými je spotrebiteľ v omeškaní, obligatórnou náležitosťou takejto výzvy, dokonca pod sankciou neurčitosti teda ani po účinnosti novelizácie nie je špecifikácia konkrétnej splátky, pre ktorú sa veriteľ chystá úver zosplatiť, resp. pre ktorú úver zosplatiť.

6. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (ust. § 379 a ust. § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 odsek 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. Žalobca v odvolaní namieta záver súdu prvej inštancie, že nebol dodržaný zákonom stanovený postup postúpenia pohľadávky, keď nedošlo pred jej postúpením k riadnemu zosplatneniu úveru a to pre absenciu špecifikácie konkrétnej splátky vo vyhlásení predčasnej splatnosti. Vo svojej odvolacej argumentácii poukázal na rozhodnutie NS SR z 30. januára 2024 sp.zn. 1Cdo/123/2022. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie a na doplnenie uvádza, že otázku postupu pri riadnom zosplatnení spotrebiteľského úveru riešil Najvyšší súd SR vo viacerých rozhodnutiach. Rozhodnutie, na ktoré poukazuje žalobca je rozhodnutím ojedinelým, nakoľko oproti tomuto rozhodnutiu sú tu rozhodnutia iných senátov NS SR, ktoré boli prijaté aj po rozhodnutí sp.zn. 1Cdo/123/2022 a právnu otázku zosplatnenia a potreby identifikácie splátky, pre ktorú počal proces zosplatnenia riešia opačne. Ide o rozhodnutia NS SR sp.zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024, sp.zn. 5Cdo/188/20123 zo dňa 31.07.2024, sp.zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.06.2024, sp.zn. 7Cdo/181/2023 zo dňa 19.03.2025, sp.zn. 6Cdo/15/2023 zo dňa 25.09.2024, 7Cdo/181/2023 zo dňa 19.03.2025. Odvolací súd konkrétne poukazuje na rozhodnutie NS SR sp.zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024, v ktorom sa uvádza: „pre spotrebiteľské vzťahy, ktorým je i ten v prejednávanej veci môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky až najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (§ 53 ods. 9). V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok zákonodarca v § 53 ods. 9 OZ zavádza nové pravidlo, z ktorého vyplýva, že veriteľ (v postavení dodávateľa) môže požadovať splnenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok za podmienok, že uplynuli 3 mesiace

od omeškania so zaplacením príslušnej splátky, a že upozornil dlžníka (v postavení spotrebiteľa) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné. Z § 565 veta druhá Občianskeho zákonníka vyplýva iba to, že veriteľ môže žiadosť o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplacením zmeškanej splátky (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). V prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh.“ Všetky ostatné vyššie uvedené rozhodnutia Najvyššieho súdu potvrdzujú názor vyjadrený v tomto citovanom rozhodnutí. Navyše medzičasom Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na svojom zasadnutí konanom 04. júna 2025 prijalo uznesenie Najvyššieho súdu z 13. februára 2025 sp.zn. 6Cdo/152/2022 ako judikát, publikovaný pod č. R 34/2025 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 3/2025, ktorého právna veta znie: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka)“. Odvolací súd z dôvodu právnej istoty nemá dôvod odkloniť sa od týchto rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a postupovať podľa ojedinelého rozhodnutia NS SR sp.zn. 1Cdo/123/2022, na ktorý poukazuje žalobca. Žalobca poukazuje i na rozhodnutia Krajských súdov v tejto otázke, avšak odvolací súd taktiež nevidí dôvod postupovať podľa týchto rozhodnutí, ktoré sú nižšej právnej sily ako rozhodnutia Najvyššieho súdu a navyše všetky citované rozhodnutia Krajských súdov boli prijaté pred rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR, na ktoré odvolací súd v tomto rozhodnutí poukazuje, a z ktorých záverov vychádzal.

8. Odvolací súd má na základe vyššie uvedeného za to, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že v danej veci nie je preukázané riadne zosplatenie úveru, pred postúpením pohľadávky. Pritom postúpiť možno v zmysle ust. § 17 z.č. 129/2010 Z.z o spotrebiteľských úveroch pohľadávku po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Podľa ust. § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Podľa ust. § 53 ods. 9 OZ ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže obchodník uplatniť právo podľa § 565 OZ najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplacením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Z predložených výziev, ktoré boli vykonané zo strany pôvodného veriteľa nie je zrejmé, od omeškania ktorej splátky započal proces vedúci k možnosti zosplatenia celého úveru. Nie je potom možné ani posúdiť, či došlo k dodržaniu postupu podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení. Teda nedá sa posúdiť, či boli dodržané lehoty, v ktorých je možné zosplatenie uplatniť. Poukazovanie žalobcu na ustanovenia upravujúce zosplatenie úveru účinné od novembra 2024 považuje odvolací súd za nie relevantné, nakoľko posúdiť riadne zosplatenie úveru a postúpenie pohľadávky z banky na žalobcu je nevyhnutné podľa predpisov účinných a platných v čase vykonania týchto posudzovaných úkonov. Rovnako odvolací súd nepovažuje za dôvodný ani príklad, ktorý uviedol žalobca, nakoľko súdu nie je zrejmé, prečo by nebolo možné uviesť vo výzvach splátku, pre ktorú začal proces zosplatenia, keď zosplatniť spotrebiteľský úver je možné iba z dôvodu omeškania konkrétnej splátky.

9. Na základe vyššie uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, preto rozhodnutie súdu prvej inštancie odvolací súd potvrdil (ust. § 387 ods. 1 CSP).

10. Podľa ust. § 396 ods. 1 OSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

11. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

12. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný, preto by mu vznikol nárok na

náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu keď strana, síce na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, avšak podľa obsahu spisu v odvolacom konaní jej žiadne trovy nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Ak strane podľa obsahu spisu v konaní žiadne trovy nevznikli, je potom v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva. (Pozri Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp.zn. 7 Cdo 14/2018). Vzhľadom na uvedené, keďže z obsahu spisu vyplýva, že žalovanému v odvolacom konaní trovy nevznikli, rozhodol odvolací súd tak, že žalovaný nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

13. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).